

ΕΛΕΝΗ
ΔΑΦΝΙΔΗ

Μόνα,
Μόνα,
είσαι
εδώς;

μυθιστόρημα

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μόνα, Μόνα, είσαι εδώ;**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Ελένη Δαφνίδη, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0632-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Μόνα,
Μόνα,
είσαι
εδώς;

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η εξολόθρευση της Μπάριμπι, 2005
Μικρές απιστίες, μεγάλες τιμωρίες, 2008
Συνάντησέ με στις δώδεκα, 2010
Εμμονές και ληγμένες αγάπες, 2011
Σ' αγαπώ, δε μ' αγαπάς, 2012
Η Αλίκη στη χώρα των ψεμάτων, 2013

*Υπάρχουν αμέτρητες ιστορίες στις οποίες
η λογική έπεσε έξω, αλλά καμία
στην οποία η διαίσθηση να έκανε λάθος.*

Σταγόνες ιδρώτα κυλούν στο σώμα. Η καρδιά μου χτυπά σαν παλαβή. Δυνατοί αναστεναγμοί απελευθερώνονται καθώς προσπαθώ να ξαναβρώ την ανάσα μου. Σε κάθε εισπνοή το στήθος μου πετάγεται πιο έξω κι επιστρέφει στην αρχική του θέση με την ίδια βιαιότητα.

Δεν έχω καθρέφτη, αλλά δεν είναι δύσκολο να φανταστώ πως είμαι αναποκοκκινισμένη σαν τσίλι και πως η μάσκαρα έχει τρέξει ελαφρώς στην άκρη του ματιού. Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης αταξίας την οποία παρουσιάζει η εμφάνισή μου είναι και κάτι τούφες μαλλιών που κόλλησαν στο λιπ γκλος.

Αισθάνομαι πιασμένη παντού και τα κόκαλά μου πονούν απ' την έντονη σωματική άσκηση. Το καλσόν μου έχει γεμίσει από δεκάδες ακανόνιστες τρύπες.

Σκουπίζω με την ανάστροφη της παλάμης το μέτωπό μου. Το χέρι μου βάφεται με μείκ-απ. Είναι κάποιες δραστηριότητες στις οποίες οι γυναίκες θα πρέπει ν' αποφεύγουν το μακιγιάζ, τα καλσόν και τα ψηλοτάκουνα. Στη λίστα αυτών των δραστηριοτήτων, η μετακόμιση στην άγρια φύση έρχεται πρώτη.

Αφήνω εξαντλημένη τη βαλίτσα να πέσει στα πυκνά

αγριόχορτα που πνίγουν τον κήπο και ανταλλάζω την πρώτη ματιά με το καινούργιο μου σπίτι... Ένα ογκώδες πέτρινο κτίσμα, με αμέτρητα σφραγισμένα παράθυρα, επιβλητικό σαν δικαστής κακουργιοδικείου, σιωπηλό σαν κατάδικος που δε μαρτύρησε ποτέ τα εγκλήματά του, αμείλικτο σαν δολοφόνος που δε λυπήθηκε ποτέ τα θύματά του και μυστηριώδες σαν ιερομάντης. Ένα μοναχικό θηρίο που ξεπροβάλλει μέσα από δέντρα, άγρια βλάστηση και πέτρες, που δοκιμάζουν την ισορροπία σου σε κάθε βήμα.

Το κοιτάζω αποφασιστικά. Με πυγμή. Αγέρωχα. Δεν επιτρέπω στα βλέφαρα να λυγίσουν ούτε σ' ένα ανεπαίσθητο κλείσιμο. Αυτό το βλέμμα έχω. Του νικητή. Του κατακτητή. Του αήττητου. Του ατρόμητου. *Θα με φάνε οι λύκοι...* σκέφτομαι.

Ψαχουλεύω για το κλειδί της κεντρικής εισόδου μέσα στην τσάντα μου. Ως συνήθως αγγίζω πρώτα με τα χέρια μου όλα τα υπόλοιπα άχρηστα αντικείμενα που κουβαλώ. Μία σερβιέτα, ένα κραγιόν, πέντε χιλιάδες αποδείξεις, ένα πλαστικό κουταλάκι, γλυκαντικό, κρέμα χεριών, αρωματικά μαντιλάκια, μαντιλάκια χωρίς άρωμα, πορτοφόλι κανονικό, πορτοφόλι για κέρματα, πορτοφόλι νούμερο τρία... Έχω πιο πολλά πορτοφόλια από χρήματα, γεγονός στο οποίο αποτυπώνεται η γελοιότητα του σύγχρονου καταναλωτή.

Μία κάρτα γυμναστηρίου για είκοσι προπληρωμένες συνεδρίες Power Tabata – δεν έχω ιδέα τι είναι αυτό, δεν έχω πάει σε καμία απ' τις είκοσι, αλλά θυμίζει πιάτο που θα μπορούσες να παραγγείλεις σε μεξικάνικο. Το ίδιο ισχύει και για τα προπληρωμένα μαθήματα γιόγκα, αυτοάμυνας και Kickboxing. Τα μισά απ' αυτά να είχα παρα-

κολουθήσει, θα μπορούσα να καλέσω σε αναμέτρηση τον Τσάκι Τσαν και τον Τσακ Νόρις. Αυτοί οι δύο θ' αγωνίζονταν μαζί. Εγώ θα ήμουν μία ομάδα μόνη μου, έτσι, για να είναι τα πράγματα πιο δίκαια. Δυστυχώς όμως η αποφασιστικότητά μου εξαντλούνταν ακριβώς την ημέρα της καταβολής των διδάκτρων, η οποία και στις τέσσερις περιπτώσεις ήταν η 1η Ιανουαρίου. Κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, κάτι πολύ σημαντικό θα μεσολάβησε μέχρι την ακριβώς επόμενη μέρα, στις 2 Ιανουαρίου, γιατί δεν ξεκίνησα τίποτε απ' αυτά. (Πιθανότατα η επίσκεψή μου σ' ένα κλαμπ και η κατανάλωση τόσης ποσότητας αλκοόλ, ικανής να με κρατήσει στο σπίτι με βιταμίνες, χυμούς και Panadol για τον πονοκέφαλο.)

Κάπου ανάμεσα στο χάος βρίσκω αυτό που ψάχνω. Γυρνάω το τεράστιο κλειδί στη σκουριασμένη κλειδαρότρυπα. Σπρώχνω, αλλά η πόρτα έχει μαγκώσει. Σπρώχνω πιο δυνατά, χωρίς αποτέλεσμα. Μετανιώνω για δεύτερη φορά που δεν είχα παραστεί σ' εκείνα τα μαθήματα Kickboxing...

Παίρνω φόρα και πέφτω πάνω της με το πλάι του σώματός μου. Τι κι αν σκονιστεί το πανάκριβο ταγιέρ μου. Σημασία έχει για μένα να ξαπλώσω το συντομότερο πάνω στον καναπέ.

Η ξεροκέφαλη πόρτα συνεχίζει ν' αμύνεται σθεναρά στις ανθρώπινες δυνάμεις μου, αλλά δεν πρόκειται να την αφήσω να κάμψει το ηθικό μου. Κάνω λίγα βήματα πίσω, ξαναπαίρνω φόρα και αυτή τη φορά η πόρτα λυγίζει στις προσπάθειές μου και ανοίγει μ' ένα επίμονο τριξίμο.

Σιγά, σκέφτομαι στα δευτερόλεπτα που μεσολαβούν, πόσο χάλια μπορεί να είναι το εσωτερικό αυτού του αρ-

χοντικού, λίγη σκόνη, άντε και κανέναν ιστόν αράχνης, μυρωδιά κλεισούρας, πράγματα αναμενόμενα, και βρίσκομαι επιτέλους μέσα στο σαλό... «ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ!»

*Δύο μήνες πριν και κάποιες
εκατοντάδες χιλιόμετρα πιο μακριά...*

Νυπάμαι, αλλά η Σμαράγδα απουσιάζει στο εξωτερικό. Θα θέλατε να της αφήσετε κάποιο μήνυμα;» ρώτησα τον κύριο στην άλλη άκρη της γραμμής. «Μάλιστα, σημειώνω», είπα και τον άφησα να μου δώσει τα στοιχεία επικοινωνίας του ενώ εγώ έβαφα τα νύχια μου σ' ένα κόκκινο ζωηρό χρώμα. Το *φιλί της παπαρούνας*, ονομαζόταν το βερνίκι. «Μάλιστα, έχω σημειώσει όλα σας τα στοιχεία», είπα ανεμίζοντας τα δάχτυλά μου για να επισπεύσω το στέγνωμα, «θα φροντίσω ώστε η Σμαράγδα να επικοινωνήσει μαζί σας το συντομότερο. Καλή σας μέρα».

Άλλος ένας εξαγριωμένος τραπεζικός δικηγορίσκος που μ' έψαχνε για να εξοφλήσω τα δάνειά μου. Είναι πράγματι αξιοσημείωτο πόσο μελιστάλαχτοι είναι μαζί σου όταν προσπαθούν να σε πείσουν να πάρεις εκείνο το δάνειο απ' την τράπεζά τους και σε τι αιμοδιψείς βρικόλακες μετατρέπονται μόλις μείνεις πέντε, έξι, είκοσι δόσεις πίσω στις πληρωμές σου.

Δυστυχώς όμως δεν μπορούσα να μην απαντώ στο τηλέφωνο. Πρώτον για να μη χάσω κάποιο τηλεφώνημα επαγγελματικού ενδιαφέροντος και δεύτερον επειδή η ελπίδα ότι ο Αχιλλέας, ο οποίος ζήτησε ένα μικρό διάλειμμα από την πενταετή σχέση μας, θα μου τηλεφωνούσε δεν πέθαινε ποτέ. Βασικά αυτοί ήταν οι μοναδικοί δύο λόγοι, αλλά φοβάμαι ότι δε σας τους παρουσίασα με τη σωστή σειρά.

Έβαλα την τσάντα στον ώμο κι ετοιμάστηκα να βγω από το διαμέρισμα για μία συνέντευξη που είχα για δουλειά. Μετά το κλείσιμο του περιοδικού στο οποίο εργαζόμουν ως φωτογράφος πέντε μήνες πριν, ήταν η πρώτη φορά που μου δόθηκε η ευκαιρία για μία καθωσπρέπει επαγγελματική θέση, την οποία δεν είχα σκοπό ν' αφήσω να πάει χαμένη. Για τον λόγο αυτό στριμώχτηκα μέσα στο πιο ακριβό μου ταγιέρ, περιποιήθηκα το μακιγιάζ και τα μαλλιά μου κι ετοίμασα έναν τεράστιο φάκελο με δείγματα απ' τις καλύτερες φωτογραφίες μου. Μεταξύ αυτών ένας βουλευτής που καταχράστηκε δημόσιο χρήμα, τον οποίο κατάφερα χωρίς καθόλου φώτοσοπ να τον κάνω να δείχνει δέκα σκαλιά πιο αξιόπιστος κι από Γερμανίδα νταντά, ένα μοντέλο που κάποτε συνελήφθη για πορνεία και ναρκωτικά να μοιάζει τόσο μειλίχια και αθώα που η εκκλησία άνετα θα την έκανε εικόνισμα (η Αγία Σάμι, η μυροβλίστσα) κι ενός καλοξωισμένου τραγουδιστή του οποίου τα εβδομήντα επιπλέον κιλά κατάφερα να κρύψω πίσω από ένα μικρόφωνο κι έναν ψηλόλιγνο κάκτο Σαγκουάρο.

Όταν βρέθηκα μπροστά στην πόρτα, το απότομο χτύπημα του κουδουνιού μ' έκανε ν' ακουμπήσω πάνω στον τοίχο και ν' αποφύγω ν' αναπνεύσω, για να μην καταλάβουν ότι βρισκόμουν εντός. Τα επίμονα χτυπήματα δε σταμάτη-

σαν παρά μόνο κάμποσα λεπτά αργότερα, όταν ένα ορθογώνιο χαρτάκι έκανε την είσοδό του στο σαλόνι μου, κάτω απ' το άνοιγμα της πόρτας. Ήταν ο έκτος μήνας στη σειρά που απέφευγα την κυρία για τα κοινόχρηστα, αλλά και τα ίδια τα κοινόχρηστα.

Σήκωσα αθόρυβα το σημείωμα απ' το πάτωμα και το μετέφερα χωρίς καν να το κοιτάξω στο πρώτο συρτάρι του επίπλου, πάνω στο οποίο είχα την τεράστια τηλεόραση. Το συρτάρι ήταν τόσο γεμάτο από απλήρωτους λογαριασμούς ρεύματος, νερού, τηλεφώνου και ειδοποιητήρια τραπεζών, που μετά βίας κατάφερα να στριμώξω άλλον έναν μέσα και να το ξανακλείσω.

Κόλλησα το αντί στην πόρτα, έλεγξα τον διάδρομο από το ματάκι κι όταν βεβαιώθηκα ότι ο οριζοντας ήταν καθαρός, απέδρασα τρέχοντας απ' το σπίτι μου. Προτίμησα τις σκάλες για ν' αποφύγω τον εγκλεισμό μου μαζί με κάποιον απ' αυτούς που με είχαν επικηρυγμένη μέσα στο ασανσέρ και κατέβηκα γρήγορα τέσσερις ορόφους στις μύτες των ποδιών μου. Αυτή ήταν η ζωή μου τους τελευταίους μήνες: *η Κόλαση του Δάντη με μία δόση από ολυμπιακά αγωνίσματα.*

Η διευθύντρια του περιοδικού φάνηκε ενθουσιασμένη τόσο με το βιογραφικό όσο και με την εμπειρία μου, αλλά ακόμα περισσότερο με την τσάντα μου και μου είπε υποσχετικά ότι θα μιλούσαμε πολύ σύντομα. Επισφραγίσαμε το τέλος της συνάντησης με μία ξεστή χειραψία που έκανε τα βραχιόλια μας να κουδουνίσουν σε εύθυμους τόνους κι εγώ κατευθύνθηκα στα Starbucks, όπου επιβράβευσα

τον εαυτό μου με μία μόκα καθισμένη σ' ένα σκαμπό με θέα το πεζοδρόμιο. Αν όλα πήγαιναν καλά, τον επόμενο μήνα θα είχα μία νέα δουλειά κι έναν καινούργιο μισθό, ο οποίος θα σήμαινε το τέλος σ' αυτό το κρυφτούλι χωρίς προηγούμενο που έπαιζα με την ανθρωπότητα τους τελευταίους μήνες.

Κι εκεί που τα πράγματα φάνηκε ν' ανθίζουν έστω και στιγμιαία, η μορφή του Αχιλλέα να περιδιαβαίνει το πεζοδρόμιο με μία θηλυκή ύπαρξη κρεμασμένη στο μπράτσο του ήρθε να τα γκρεμίσει όλα. Οι δυο τους σταμάτησαν για λίγο μπροστά στη βιτρίνα και ξεκίνησαν να μιλούν. Η καρδιά μου είχε σταματήσει μαζί τους. Προφανώς το διάλειμμα που ήθελε ο Αχιλλέας είχε δύο μέτρα ύψος, ήταν ξανθό και μετρούσε το πολύ είκοσι χρόνια ζωής σ' αυτό τον άδικο πλανήτη.

Έκρυσπα το πρόσωπό μου πίσω από ένα περιοδικό μήπως και μ' εντόπιζε, αλλά συνέχισα να τους παρακολουθώ. Δεν ήθελα να του δώσω την ικανοποίηση ότι τον είδα με κάτι τόσο φρέσκο και ωραίο. Αν ήταν καμιά άσχημη, τότε σίγουρα θα πεταγόμουν έξω για να συστηθώ και μάλιστα θα τραγουδούσα στίχους σε ρυθμό ρέγκε για το πόσο ωραία είναι η ζωή έεεο, έεεο...

Αντάλλαξαν χαμόγελα, κοιτάχτηκαν στα μάτια και συνέχισαν την πορεία τους με τους ώμους τους ν' ακουμπούν όλο ερωτισμό και υποσχέσεις για αμαρτωλά βράδια πνιγμένα σε κρασί και σατέν σεντόνια. Επέστρεψα καταρρακωμένη στο διαμέρισμά μου και παρήγγειλα αρκετό σουσί ώστε να εκραγώ και να πάψω πια να υπάρχω. Ο ντελιβεράς θα χτυπούσε συνθηματικά το κουδούνι. Τον είχα εκπαιδεύσει από καιρό.

Λίγο αργότερα τα μάτια μου ήταν υγρά κι ένας κόμπος έφραζε τον λαιμό. Όχι, δεν ήταν απ' το γουασάμπι.

Το νέο του θανάτου του θείου Αριστείδη, αδελφού του πατέρα μου, δε με συγκλόνισε στο ελάχιστο. Ζούσε εδώ και χρόνια στο εξωτερικό, αλλά λόγω της κακής σχέσης που είχε με τον πατέρα μου όπως και με το υπόλοιπο σύμπαν, υποθέτω πως οι μόνοι ζωντανοί οργανισμοί που θα θρηνούσαν αυτή την απώλεια θα ήταν τα τσιουάουα.

Η μητέρα μου είχε προσπαθήσει πολλές φορές να φέρει τα δύο αδέλφια κοντά, αλλά ήταν και οι δυο τους ανένδοτοι. Η πρότασή της να επισκέπτονταν έναν ειδικό και να συζητούσαν τα προβλήματά τους είχε πέσει πολλές φορές σε τσίχλο. Η οικογένεια του πατέρα μου δεν πίστευε σε ειδικούς και συμβουλάτορες, ήταν της παλιάς σχολής. Απλώς δε μιλούσαν για το υπόλοιπο της ζωής τους.

Ακόμα κι όταν ζούσε στην Ελλάδα, τον είχα δει μόνο μία φορά κι αυτό όταν ήμουν επτά χρόνων. Ήταν σ' ένα χριστουγεννιάτικο δείπνο, όταν ο πατέρας μου αποφάσισε να συμφιλιωθεί μαζί του, αλλά κατέληξαν να πιαστούν μαλλί με μαλλί κάτω απ' το γκι, ν' αναποδογυρίσουν το γιορτινό τραπέζι και να γκρεμίσουν το στολισμένο δέντροκι, κάτι που έκανε τα τσιουάουα που κουβάλησε μαζί του να γαβγίζουν παθαίνοντας παράκρουση και ν' αλωνίζουν στον χώρο σαν να είχαν πάρει αναβολικά. Έπειτα ο καθγάς μεταφέρθηκε στην αυλή, εκεί όπου αντάλλαξαν κάποια οργισμένα λόγια, που σε καμία περίπτωση δεν ήταν «Καλά Χριστούγεννα», κάτι που έκανε τους γείτονες να ζητήσουν την επέμβαση της αστυνομίας.

Στα παιδικά μου μάτια αυτό το γεγονός φάνταζε για κάποιον λόγο εξαιρετικά διασκεδαστικό. Η δημιουργία χάους και χαλασμού ασκούσε ανέκαθεν έναν μαγνητισμό στα παιδιά. Αφιέρωσα μάλιστα και μία ολόκληρη έκθεση βασισμένη στο περιστατικό με τίτλο «Πώς πέρασα τα Χριστούγεννα με τη μαμά μου διότι ο μπαμπάς ήταν στο κρατητήριο». Οι συμμαθητές μου χειροκροτούσαν για πέντε ολόκληρα λεπτά και η φήμη μου στο σχολείο πήρε απότομα τα πάνω της.

Για την καημένη τη μαμά μου ήταν σκέτη καταστροφή, ειδικά αν σκεφτείτε ότι αναγκάστηκε να καθαρίσει για τρεις ολόκληρες μέρες τα κρέατα απ' τα ταβάνια, τις γωνιές και τους τοίχους. «Είναι λες κι έχει εκραγεί μία γαλοπούλα μέσα στο σπίτι», έλεγε και ξανάλεγε τριβώντας, κάτι που θεωρώ ότι έπαιξε σημαντικό ρόλο στη μετέπειτα απόφασή της να γίνει χορτοφάγος.

Με τέτοια προϋστορία, λογικό ήταν πως εγώ και ο πατέρας μου δεν περιμέναμε πολλά πράγματα όταν φτάσαμε στον συμβολαιογράφο για το άνοιγμα της διαθήκης.

Ο θεός είχε αφήσει μία μακροσκελή επιστολή, στην οποία στόλιζε τον πατέρα μου με αμέτρητες, έμμεσες προσβολές, κάτι που τον έκανε να βράσει απ' το κακό του, ειδικά τώρα που ο Αριστείδης είχε περάσει στην αντίπερα όχθη και δεν μπορούσε να του ανταποδώσει τα ίσα. Αυτό βέβαια δεν τον εμπόδισε να διακόπτει κατά διαστήματα τον συμβολαιογράφο και να διαπληκτίζεται με τον νεκρό αδελφό του, χρησιμοποιώντας μάλιστα και επιχειρήματα. Κρίνοντας απ' το τρέμουλο που παρουσιάστηκε στο άνω χείλος του συμβολαιογράφου, έκρινα ότι ο τελευταίος είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του με το σόι μας.

Όσο για μένα, με αποκαλούσε τρελοκοτισιδού και σε

πολλά σημεία τόνιζε το πόσο έμοιαζα σ' αυτόν και όχι στον πατέρα μου. Ιδίως το πιγούνι, όπως ισχυριζόταν. Το πιγούνι μας ήταν ίδιο. Ομοιόμορφο και καλά δομημένο. Όχι στραβό και χοντροκομμένο σαν του αδελφού του.

Ο πατέρας μου πήρε τουλάχιστον πέντε χαπάκια, που έβγαλε από διάφορες τσέπες. Ήλπιζα η διαδικασία να έφτανε σύντομα στο τέλος, αλλιώς θα τον έπαιρναν με φορείο για πλύση στομάχου από εδώ.

«Εν κατακλείδι», διάβασε με στεντόρεια φωνή ο συμβολαιογράφος, «εγώ, ο Αριστείδης Δημητρακόπουλος της Φωτεινής και του Ιωάννη, έχοντας σώας τας φρένας...»

«Άκου τι λέει! Σώας τας φρένας! Ούτε φρένα είχε ούτε σώας ήταν», πετάχτηκε ο πατέρας μου για πολλοστή φορά, «εγώ, ο Αριστείδης Δημητρακόπουλος, ένας ανεξέλεγκτος τρελός, θα έπρεπε να λέει».

«Σας παρακαλώ, δεν επιτρέπω τέτοιους χαρακτηρισμούς. Σας παρακαλώ ν' ανακαλέσετε».

«Πολύ καλά λοιπόν. Το ανακαλώ και διορθώνω. Εγώ, ο Αριστείδης Δημητρακόπουλος, *μη* έχοντας σώας τας φρένας. Ορίστε! Ένα *μη* πρόσθεσα και αμέσως διόρθωσα ολόκληρη την πρόταση. Είναι το “μη” βρυσιά; Όχι βέβαια. Δεν είναι!»

«Μπορώ να συνεχίσω τώρα;» ξεφύσηξε μπουχτισμένος ο συμβολαιογράφος.

Ο πατέρας μου έγνεψε καταφατικά.

«Χωρίς αναιδείς διακοπές;»

Ο πατέρας έγνεψε ξανά καταφατικά και ήπιε μία γουλιά νερό.

Εγώ κοίταξα το ρολόι στον τοίχο κι έπαιξα με τα μαλλάκια μου. Όσο διασκεδαστικό κι αν ήταν να παρακολουθώ

τον πατέρα μου να καβγαδίζει μ' έναν νεκρό, είχε βραδιάσει και ήθελα να επιστρέψω στο σπίτι. Χωρίς τις παρεμβολές του θα είχαμε τελειώσει εδώ και ώρα.

Ο συμβολαιογράφος έσπρωξε τα γυαλιά πιο ψηλά στη μύτη του και συνέχισε: «Καθιστώ ως μοναδική κληρονόμο της περιουσίας μου την πολυαγαπημένη μου ανιψιά Σμαράγδα».

Η έκπληξή μου ήταν τόσο μεγάλη, που λίγο έλειψε να ζητήσω κι εγώ ένα χαπάκι απ' τον πατέρα μου.

«Συγκεκριμένα την καθιστώ κληρονόμο του αρχοντικού μου στην Κερασιά, συνολικού εμβαδού εξακοσίων τετραγωνικών».

Αρχοντικό; Συνολικού εμβαδού εξακοσίων τετραγωνικών;

Αυτό το ακίνητο θα ήταν η λύση όλων των οικονομικών μου προβλημάτων. Θα το πουλούσα και όλα θα έστρωναν. Τέρμα ο κατατρεγμός. Τέρμα το κρυφτούλι.

Τα μάτια μου υπερδιπλασιάστηκαν απ' το γούρλωμα. Δεν άντεξα.

«Δώσ' μου ένα χαπάκι», είπα στον πατέρα μου.

«Τι χαπάκι;»

«Ένα χαπάκι. Οποιοδήποτε».

«Μα καλά, τόσα χρόνια στην Αμερική άλλη περιουσία δε δημιούργησε;» ρώτησα η αχάριστη μόλις συνήλθα απ' το σάσισμα.

«Υπάρχει κι ένα διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη».

Τα μάτια μου απέκτησαν και πάλι την παλιά τους λάμψη. Θα πήγαινα στη Νέα Υόρκη και θα γινόμουν η Κάρι Μπράντσο.

«Αλλά άφησε εντολή να πουληθεί και με τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν ένα σωματείο προστασίας σκύλων να φροντίσει ώστε τα έντεκα τσιουάουά του να περάσουν ζωή χαρισάμενη ωστόσο αποδημήσουν κι εκείνα».

«Είχε έντεκα σκυλιά;» ούρλιαξα.

«Όταν έφυγε απ' την Ελλάδα, είχε μόνο τέσσερα», μ' ενημέρωσε ο μπαμπάς, «μάλλον θα πήρε άλλα επτά για να φτιάξει ποδοσφαιρική ομάδα. Σαλεμένος άνθρωπος».

Ο συμβολαιογράφος ξερόβηξε.

«Χάρισε το διαμέρισμα της Νέας Υόρκης στα ζώα και άφησε σ' εμένα το ερείπιο στο χωριό;»

Τώρα τα είχα πάρει πραγματικά με τα τσιουάουα.

«Πατέρα, δώσε μου άλλο ένα χαπάκι».

«Τι χαπάκι;»

«Οποιοδήποτε».

«Ο θεός σας αγαπούσε πραγματικά τα ζώα», δικαιολόγησε ο συμβολαιογράφος τον μακαρίτη.

«Και μισούσε υπερβολικά τους ανθρώπους», συμπλήρωσε ο πατέρας μου.

«Ας είμαστε κόσμιοι, παρακαλώ».

«Κόσμιοι; Κόσμιοι; Μιλάμε για τον άνθρωπο που είχε βάλει φωτιά στο σπίτι του γείτονα σε ηλικία μόλις πέντε χρόνων».

«Ήταν μωρό».

«Ήταν το μωρό της Ρόζμαρι!»

«Μα, σας παρακαλώ...»

«Για να μη θυμηθώ εκείνη τη φορά που έκοψε την κοτσίδα της συμμαθήτριάς του μ' ένα ψαλίδι κλαδέματος, επειδή δεν τον άφηνε να συγκεντρωθεί στα μαθηματικά. Η κοτσίδα. Η κοτσίδα! Η κοτσίδα τον ενοχλούσε στη συγκέντρωση!»

«Μπορώ να συνεχίσω την ανάγνωση, παρακαλώ;»

«Μπορείτε», μουρμούρισα.

«Υπό τον όρο ότι η ανιψιά μου δε θα το πουλήσει εάν πρώτα δεν κατοικήσει για δώδεκα μήνες μέσα σ' αυτό».

«Τι;» ρώτησα κεραυνοβολημένη. «Και πού βρίσκεται αυτό το χωριό;»

Εκείνος ξεδίπλωσε έναν χάρτη πάνω στο γραφείο του.

«Εμείς τώρα βρισκόμαστε εδώ», είπε δείχνοντας μία κουκκίδα πάνω στον χάρτη, «και τώρα, αν θέλετε να μάθετε πού βρίσκεται το χωριό, ακολουθήστε το δάχτυλό μου...»

Πρέπει ν' ακολουθούσα το δάχτυλό του για κανένα τρίλεπτο καθώς περνούσε πάνω από σημάδια που έμοιαζαν σαν φασόλια, φακές, μπιζέλια, μακαρόνια, νουντλς και φιδέ.

«Και ιδού! Το αρχοντικό βρίσκεται εδώ!»

Στηρίχτηκα στην άκρη του γραφείου για να μη σωριαστώ στο πάτωμα.

«Είστε σίγουρος ότι δε χρειάζομαι διαβατήριο για να φτάσω ως εκεί;»

Με τα λεφτά που χρωστούσα στο ελληνικό κράτος δε νομίζω ότι μου επιτρεπόταν η έξοδος απ' τη χώρα...

«Απόλυτα σίγουρος».

«Μα αυτά είναι άγρια βουνά. Πώς θα μπορέσω να ζήσω εκεί για έναν ολόκληρο χρόνο; Με ποια δουλειά; Δεν ξέρω να βόσκω ζώα».

Κατά τα φαινόμενα, ο θεός όχι μόνο δεν ήθελε να με κάνει Κάρι Μπράντσο, αλλά σκόπευε να με κάνει γυναίκα της Πίνδου.

«Ο μακαρίτης είχε προνοήσει και γι' αυτό. Για τον πρώτο χρόνο, στην αρχή κάθε μήνα θα λαμβάνετε ένα ποσό

το οποίο θα καλύπτει τα βασικά έξοδά σας και κάτι παραπάνω!»

«Ναι, αλλά το σπίτι είναι εγκαταλειμμένο όλα αυτά τα χρόνια... φαντάζομαι θα χρειάζεται αρκετά χρήματα για να γίνει βιώσιμο, σίγουρα θα είναι ένα αχούρι», μολόγησα.

«ΑΧΟΥΡΙ! ΣΙΓΟΥΡΑ ΑΧΟΥΡΙ», βροντοφώναξε ο πατέρας μου.

«Σε καμία περίπτωση», μας διέψευσε ο συμβολαιογράφος, «το σπίτι είναι σε άριστη κατάσταση. Μέχρι και πριν από πέντε χρόνια ενοικιαζόταν σ' ένα ζευγάρι Άγγλων. Είναι βέβαια πέντε χρόνια ακατοίκητο, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι η κατάστασή του δεν είναι σε καμία περίπτωση αυτό που φαντάζεστε».

«Τέλος πάντων, παιδί μου», επενέβη ο πατέρας μου, «εσύ έχεις μία ζωή στην πόλη... μια λαμπρή καριέρα...»

Ναι, πώς!

«Έχεις και μία σχέση...»

Κυρίως αυτό!

«Θα σε δικαιολογήσω απόλυτα αν δεν αποδεχτείς την κληρονομιά. Ο θεός σου ήταν ένας ξεκούτης γεροπαράξενος που ήθελε να κουμαντάρει τις ζωές των ανθρώπων και απ' ό,τι φαίνεται αυτό σκοπεύει να κάνει και μετά τον θάνατό του. Αν πεις όχι, θα έχεις όλα τα δίκια με το μέρος σου».

Η καταστροφή ήταν ανυπολόγιστη. Ήταν σαν να μου χάρισαν έναν στόλο εμπορικών πλοίων και πέντε λεπτά αργότερα να μου έδιναν την είδηση ότι βούλιαξαν όλα.

«Ξέρω, πατέρα», είπα αποκαρδιωμένη, «δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να τα αφήσω όλα και να πάρω τα βουνά. Είμαι άνθρωπος της πόλης. Έχω ανάγκη το καυσάεριο,

τα κλαμπ, τα μαγαζιά, τα Starbucks, τα κοκτέιλ, το νέφος, την ασφαλτο που καίει... τα κορναρίσματα...»

«Μη βιαστείτε ν' απαντήσετε. Έτσι κι αλλιώς, έχετε απ' τον νόμο στη διάθεσή σας αρκετό χρόνο για να το σκεφτείτε και να πάρετε μία απόφαση...» είπε ο συμβολαιογράφος συνοδεύοντάς μας μέχρι την πόρτα, ενώ λίγο αργότερα συμπλήρωσε χαμηλόφωνα πως σε μία μελλοντική επίσκεψή μου στο γραφείο του η παρουσία του πατέρα μου δεν ήταν πλέον αναγκαία.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, με περίμενε ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή. Κάποια επαγγελματική πρόταση; Ο Αχιλλέας; Πάτησα το κουμπί γεμάτη αγωνία. Είχα ανάγκη από κάποια καλά νέα. Πραγματικά καλά νέα. Απ' αυτά που έχουν διάρκεια. Όχι σαν το νέο της κληρονομιάς που έσπασε τα παγκόσμια ρεκόρ διάρκειας καλού νέου στον μοναδικό χρόνο των πέντε δευτερολέπτων.

Ήταν η διευθύντρια του περιοδικού που συνάντησα λίγες μέρες πριν για τη δουλειά της φωτογράφου. Λυπόταν πολύ, αλλά η θέση είχε καλυφθεί. Δυστυχώς δε θα μπορούσαν να συνεργαστούν μαζί μου προς το παρόν, αλλά βρισκόμουν πολύ ψηλά στις επιλογές τους αν παρουσιαζόταν κάποια καινούργια θέση φωτογράφου μελλοντικά.

Ξάπλωσα στον καναπέ απογοητευμένη. Η οικονομική κρίση με είχε πετύχει στα καλύτερά μου χρόνια. Τώρα που είχα αποκτήσει όλη αυτή την πείρα και ήμουν ακόμη αρκετά νέα ώστε να χτίσω τη μικρή αυτοκρατορία μου. Πάνω που είχα πάρει φόρα κι έστηνα το μέλλον μου, κατέρρευσαν όλα σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Ήμουν κι εγώ

ένα κομμάτι μίας ολόκληρης γενιάς που καταστρεφόταν...

Πώς θα ξανάρχιζα τη ζωή στα τριάντα πέντε μου;

Πώς;

Σήμερα θα σκεφτόμουν θετικά. Θα προσέλκυα επαγγελματικές προτάσεις μέσα απ' την αισιόδοξη στάση μου και την εμπιστοσύνη στο σύμπαν. Παλιά δεν πίστευα αυτές τις σαχλαμάρες, αλλά πλέον αποτελούσαν τη μοναδική ελπίδα που μου είχε απομείνει.

Άφησα το φλιτζάνι με τον καφέ στο τραπέζι και τε-ντώθηκα μπροστά στα κάγκελα του μπαλκονιού. Πήρα μία «καυσαερική» εισπνοή και χαμογέλασα στο σήμερα. «Όλα θα πάνε καλά, όλα θα πάνε καλά», φώναξα μια θετική σκέψη, «ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ!»

Στην ταράτσα της απέναντι πολυκατοικίας ήταν τοποθετημένη μία τεράστια διαφημιστική ταμπέλα, ορατή μέχρι κι ένα χιλιόμετρο μακριά, απ' αυτές που περιστρέφονται αργά σαν νυσταγμένος έλικας, ώστε να δεις τα προϊόντα και στις δύο πλευρές. Με χαρά παρατήρησα ότι διαφήμιζε πλέον δύο καινούργια προϊόντα, διότι τον τελευταίο μήνα είχα βαρεθεί να βλέπω εκείνη τη γιγαντιαία οδοντόκρεμα δίπλα σ' έναν αστραφτερό γομφίο να εναλλάσσεται ανά εξήντα δευτερόλεπτα με την εμετική εικόνα μίας λεκάνης τουαλέτας για τον καθαρισμό της οποίας έπρεπε ν' αγοράσεις το πλαστικό πιγκάλ *Πικ* με τη λευκή βούρτσα, που έκανε τα πάντα λαμπίκο στο πέραςμά της. Εμετική εικόνα, ειδικά αν σκεφτείς ότι ολόκληρη η γειτονιά απολάμβανε τα δείπνα της στα μπαλκόνια.

Τώρα η οδοντόκρεμα είχε αντικατασταθεί από ένα

αστραφτερό αυτοκίνητο, κάτι που θεώρησα τεράστια βελτίωση σε σχέση με το δόντι μαμούθ. Ήδη τα πράγματα έχουν ξεκινήσει να γίνονται καλύτερα. Η εμπιστοσύνη στο σύμπαν που λέγαμε.

Ήπια μία γουλιά απ' τον καφέ μου περιμένοντας να γυρίσει η ταμπέλα κι απ' την άλλη πλευρά, γνωρίζοντας εκ προοιμίου ότι οποιοδήποτε προϊόν θα ήταν προτιμότερο απ' τη βούρτσα λεκάνης *Πικ*.

Η ταμπέλα περιστράφηκε αργά και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν πλούσια ξανθά μακριά μαλλιά. *Βαφή μαλλιών*, σκέφτηκα. Ύστερα ένα ροζ μάγουλο, μισό στέμμα, ένα μάτι, ένας ώμος (ήμουν πολύ κοντά στο εγκεφαλικό), η εικόνα ολοκληρώθηκε και αποκάλυψε μία γκόμενα με μπικνί, η οποία κρατούσε στα χέρια έναν καφέ (ήμουν ακόμα πιο κοντά στο εγκεφαλικό), έτριψα τα μάτια για να βεβαιωθώ ότι δεν το φανταζόμουν (όχι, Σμαράγδα, μπορείς να πάθεις το εγκεφαλικό, δεν το φαντάζεσαι), αυτή ήταν η καινούργια φιλενάδα του Αχιλλέα κάτω από έναν κοκοφοίνικα, με τη θάλασσα ν' απλώνεται μπροστά της.

Και η Μις Τουρισμός πίνει καφέ Ola, διάβασα στην επιγραφή.

Τώρα ήταν γυρισμένη ολόκληρη προς το μέρος μου. Με κάρφωνε στα μάτια προκλητικά. Σαν να μου έλεγε: «Σου έκλεψα τον άντρα, είμαι εστεμμένη, πίνω καφέ σ' εξωτικό προορισμό, δεν έχω κυτταρίτιδα, κοίτα το στέμμα μου πώς λαμποκοπά».

Μια φωνή ούρλιαξε μέσα μου «*φέρτε πίσω τη βούρτσα λεκάνης Πικ, φέρτε πίσω τη βούρτσα*». Δεν ήταν δυνατόν να ζήσω έναν ολόκληρο μήνα με μία τέτοια εικόνα μέσα στα μούτρα μου.

Τα μάζεψα και μπήκα στο σαλόνι. Έκλεισα την μπαλκονόπορτα, τράβηξα και την κουρτίνα κι ας έσκαγε ο τζίτζικας. Έπεσα στον καναπέ και άρχισα να κλαίω με αναφιλητά.

«Τίποτα δεν πάει καλά, τίποτα δεν πάει καλά. ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ. ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ!»

«Να της ρίξουμε μπογιά στα μούτρα. Μαύρη. Να φαίνεται σαν μουστάκι», πρότεινε η κολλητή μου η Λία κοιτάζοντας την αφίσα.

Θα έμενε για δύο μέρες στην πόλη προτού ξανάφευγε για ταξίδι. Ήταν σερβιτόρα σε κρουαζιερόπλοιο και στο ρεπό της πέρασε για να δει αν το κακό που με βρήκε ήταν τόσο μεγάλο όσο της το περιέγραψα.

«Ν' ανέβουμε στην ταράτσα της απέναντι πολυκατοικίας και να μπλοκάρουμε τον μηχανισμό ώστε να μη γυρνάει κατά δω;» συνέχισε. «Ή μήπως προτιμάς να της βάλουμε φωτιά;»

Δεν απάντησα. Συνέχισα να πίνω το ρόφημά μου σιωπηλή. Ούτε καφέ δε θέλω να πιω εξαιτίας της. Το γύρισα στο τσάι.

«Ίσως θα έπρεπε ν' αποδεχτώ την κληρονομιά και να φύγω όσο πιο μακριά γίνεται».

«Δε θ' αντέξεις. Το καθαρό οξυγόνο θα σε σκοτώσει».

«Το ξέρω».

Οι μέρες μου ήταν πληκτικές και ατελείωτες. Το να ψάχνεις για δουλειά σ' αυτή τη χώρα ήταν σαν να ψάχνεις

για μαύρο σφράγισμα σε δόντια τραγουδίστριας. Βρισκόμουν σε πραγματικά άθλια κατάσταση και έπασχα από ένα αντιφατικό αίσθημα ανίας και υπερέντασης. Σκέφτηκα να πάω στο γυμναστήριο, αλλά μετά το ξανασκέφτηκα. Κάτι τέτοιες δεύτερες σκέψεις ήταν που με καταδίκασαν και δεν έγινα ποτέ Μις Τουρισμός.

Δυστυχώς όλα άλλαζαν, αλλά το μόνο που παρέμενε ίδιο ήταν οι λογαριασμοί. Αυτοί δε θα έπαυαν να έρχονται ποτέ. Οι απλήρωτοι ειδικά μ' έπνιγαν κυριολεκτικά. Μπορεί να μην άνοιγα τους φακέλους, αλλά δε χρειαζόταν να ήσουν μάγος για να προβλέψεις το περιεχόμενο.

Το πρωί πήρα δραστικά μέτρα κι έβαλα αγγελία σε μία εφημερίδα ότι φωτογραφίζω γάμους, βαπτίσια και δεξιώσεις (ναι, εδώ καπάντησα), ενώ παράλληλα τύπωσα στο σπίτι την ίδια αγγελία και βγήκα στον δρόμο για τοιχοκόλληση.

Όσο κακό κι αν ακουστεί αυτό για τους γονείς μου, θα προτιμούσα να κάνω οτιδήποτε άλλο απ' το να επιστρέψω στο πατρικό για να ζήσω μαζί τους. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και το να φωτογραφίζω γυμνά βρέφη που ούρλιαζαν σε κολυμπήθρες ή κοιλαράδες γαμπρούς και συμπεθέρους με τον ιδρώτα να κυλά στις φαβορίτες τους.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, ήμουν πιο κουρασμένη κι απ' τον Σίσυφο. Εκείνος έσπρωχνε έναν βράχο ξανά και ξανά στο βουνό κι εγώ έπαχνα δουλειά στην Αθήνα. Ίδιο αδιέξοδο, διαφορετικό βουνό.

Μόνο όταν συνάντησα εκείνο τον κακόκεφο κύριο που μου την είχε στημένη έξω απ' την πόρτα συνειδητοποίησα σε πόσο πλεονεκτικότερη θέση βρισκόταν ο Σίσυφος. Εκείνον τον καταδίδωκαν οι θεοί. Εμένα οι τράπεζες. Όλοι ξέρουμε ποιο απ' τα δύο είναι χειρότερο.

Αυτό που ακολούθησε έγινε τόσο ακαριαία, που δεν πρόλαβα καν να το συνειδητοποιήσω. Πάντως οι λέξεις *έξωση, κατάσχεση και προθεσμία* είχαν την τιμητική τους.

Έπειτα μπούκαρε στο σπίτι μία αγέλη αντρών υπό τη συνοδεία ενός γραβατωμένου που μου κόλλησε στη μούρη διάφορες χαρτούρες, οι οποίες δεν έλεγαν τίποτε άλλο εκτός απ' το ότι είχα μείνει πίσω στις πληρωμές μου. Πολύ πίσω. Χιλιόμετρα πίσω. Βρίσκονταν εδώ για να μου πάρουν ολόκληρο το βίος μου.

Δεν έφερα αντιρρήσεις. Ήταν απ' τις στιγμές που η δυσάρεστη έκπληξη σου πετρώνει το σώμα και σου παγώνει τη μιλιά.

Τους παρακολούθησα σαν άγαλμα να σηκώνουν τον κανapé, ν' αποσυνδέουν την τηλεόραση απ' την πρίζα, «*Κάντε στην άκρη*», μ' έσπρωξε ένας απ' αυτούς που μετέφερε έξω δύο απ' τις καρέκλες της τραπεζαρίας. Παραπατώντας βρέθηκα προς τα δεξιά, εισέπραξα μια γεμάτη οίκτο ματιά, ενώ μία σκάλα εμφανίστηκε απ' το πουθενά παράλληλα με τη διαταγή «*Κάποιος να κατεβάσει το κλιματιστικό*».

«Πού είναι το κλειδί του αυτοκινήτου;» ρώτησε κάποια φωνή κι εγώ έσπευσα να το αφαιρέσω με κόπο από το μπρελόκ.

«Πού να τα βάλω αυτά;» με ρώτησε κάποιος σχετικά με το περιεχόμενο των συρταριών.

«Άδειασέ τα στο πάτωμα», μουρμούρισα.

Δύο απ' αυτούς είχαν ήδη ξηλώσει το κρεβάτι και μετέφεραν τα κομμάτια στο ασανσέρ, ακολούθησε η έξοδος του κομοδίνου. Οι δύο πιο μεγάλόσωμοι πήραν το ψυγείο και ύστερα επέστρεψαν για το πλυντήριο, το στεγνωτήριο...

Η τεράστια τηλεόραση και το στερεοφωνικό είχαν χαθεί από ώρα...

Είναι απίστευτη η ταχύτητα με την οποία μπορεί να γκρεμιστεί ένα κάστρο το οποίο χτίστηκε έπειτα από αμέτρητες επισκέψεις σε εκθέσεις επίπλων και χιλιάδες ώρες πάνω από σελίδες περιοδικών διακόσμησης. Σαν να φτιάχνεις μια ολόκληρη μέρα ένα μεγαλοπρεπές παλάτι στην άμμο, για να ισοπεδωθεί μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα από ένα ορμητικό κύμα.

Παλάτι από άμμο.

Αυτό ήταν το λάθος μου.

Δεν ξέρω πόση ώρα στεκόμουν μαρμαρωμένη δίπλα στον τοίχο, αλλά τώρα δεν υπήρχε κανείς. Μόνο ένα κάρο βιβλία, περιοδικά και χαρτιά ανακατωμένα στο πάτωμα κι ένα μαξιλαράκι του καναπέ που είχε γλιτώσει απ' τα νύχια τους.

Άφησα τον εαυτό μου να καταρρεύσει στο πάτωμα, στο σημείο εκείνο που κάποτε υπήρχε μία πολυθρόνα και θρήνησα γοερά, έτσι όπως αρμόζει έπειτα από κάθε βίαιο ξεγύμνωμα.

Είχα βρεθεί στο μηδέν και αυτό είναι κάτι που δεν καταπίνεται εύκολα.

Αποκοιμήθηκα σαν να μην ήθελα να πιστέψω αυτή την καταστροφή (αυτά συμβαίνουν μόνο στους άλλους, έτσι δεν είναι;) και ξύπνησα μ' ένα τεράστιο βάρος.

Πόσο ειρωνικό. Να τα χάνεις όλα και να σου μένει ένα ασήκωτο βάρος. Αν υπήρχε κοσμική δικαιοσύνη, σήμερα θα έπρεπε να νιώθω πανάλαφρη.

Αυτή είναι αναμφίβολα μια πολύ κακή χρονιά για τη Σμαράγδα. Η οικονομική κρίση τής παίρνει τη δουλειά, η τράπεζα της παίρνει το σπίτι και ό,τι έχει μέσα, καθώς και το αυτοκίνητο, και η εικοσάχρονη Μισ Τουρισμός τής παίρνει τον αγαπημένο. Κάτι ακριβές τσάντες, παλτά και παπούτσια τής απομένουν μόνο, αλλά αναγκάζεται να τα πουλήσει κι αυτά για να ζήσει.

Μόνο ο θεός της φαίνεται πως έχει κάτι να της δώσει, κι αυτό δεν είναι άλλο από ένα παλιό αρχοντικό σ' ένα απομακρυσμένο χωριό. Το κληρονομεί υπό την προϋπόθεση ότι δε θα το πουλήσει αν δεν κατοικήσει εκεί για έναν ολόκληρο χρόνο. Εκείνη, αφού δεν έχει άλλη επιλογή, μαζεύει τα υπάρχοντά της κι εγκαταλείπει την πόλη για να ζήσει μόνη στην Κερασιά.

Βέβαια, δε φαντάζεται ότι, όχι μόνο δεν είναι μόνη της στο αρχοντικό, αλλά και ότι δεν είναι καν η πρωταγωνίστρια αυτού του βιβλίου...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0632-9

9 786180 106329

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15092

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η